

MÙA HÈ ĐỎ LỬA!

Từ vài hôm nay, nước Pháp không chỉ đi qua một "mùa hè (nóng) đỏ lửa". Nước Pháp đang đi qua một "mùa hè đỏ lửa" chưa từng có!

Lửa không còn là một đốm đỏ giữa rừng. Mà là những con "sóng thần" khổng lồ, nuốt lấy từng triền đồi, đốt cháy từng cánh rừng, thiêu hủy từng ngôi nhà, từng con đường dẫn ra biển, v.v. Chỉ trong vài ngày, mấy chục ngàn mẫu rừng đã hóa thành tro bụi! Những hàng cây đã đứng đó hàng chục năm, có khi cả trăm năm, chịu dầm mưa, dãi nắng, để cho đời bóng mát quanh năm. Nhưng hôm nay, chỉ trong một vài giờ, lửa đã biến màu xanh của rừng thành màu đỏ rực tro than. Những thân cây đen sẫm, trụi lủi, cằn lặt chịu đựng, giữa nền đất còn âm ỉ khói! Từ trên cao, những dải khói trắng xóa cuộn lên như những đám mây bão bão, che khuất cả một vùng trời xanh biếc!

Ai nói cỏ cây không biết khóc?! Ai nói rừng xanh không có linh hồn? Những linh hồn đó đã về đâu?

Đã bay đi về đâu, rừng ơi?!

Thiên đường nào cho những rừng cây còn xanh lá, hôm qua?!

19000 mẫu ở Gironde (Tây), 3000 mẫu ở Landes (Tây–Nam), 2700 mẫu ở Vả (Đông–Nam) đã bị thiêu hủy. Một trăm bốn mươi một nghìn người đã được sơ tán. Những người địa phương, những người "đi Hè", những du khách ngoại quốc đã lái xe hàng mấy trăm cây số, có người đã ngồi máy bay mấy nghìn cây số. Để rồi cuối cùng phải tắt tả rời bỏ nhà cửa, khu cắm trại, khách sạn, v.v. Họ không mang theo được nhiều thứ ngoài vài chiếc vali, ít giấy tờ. Có người lên xe trong đêm. Có người xuống thuyền rời đảo giữa màn khói dày đặc.

Sau lưng họ, ngọn lửa vẫn tiếp tục tiến về phía trước, không phân biệt rừng, nhà cửa hay con người.

Điều làm tôi xúc động nhất là khuôn mặt của những bé thơ. Bé mẹ bỏng, bé bố dốt, lớn hơn tí thì cũng vai mang, tay xách như người lớn. Những đôi mắt giương to, ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Chỉ biết là nóng rát da, chỉ biết là khói cay mắt. Rồi các em sẽ nhớ mãi mùa hè 2026 này, không phải vì biển xanh, cát trắng, mà vì tiếng la hét, tiếng còi báo động, vì bầu trời màu cam, vì khói mịt mờ, vì bàn tay cha mẹ nắm thật chặt khi cả gia đình vội vã rời đi.

Đó cũng là những hình ảnh mà tôi đã thấy, hơn 51 trước, ở quê nhà. Nhưng những người sơ tán hôm nay, chỉ vài ngày sau (?), rồi sẽ quay về nhà, sẽ tìm lại khu vườn mình, chiếc giường mình. Khác với 150 ngàn người di-tản năm xưa!

Ở phía sau đoàn người sơ tán là những người đi ngược chiều.

1000 quân nhân đã được tăng cường, để tiếp tay một ngàn lính cứu hỏa, phi công, từ nhiều nơi trên nước Pháp và một số các nước châu Âu, đang lao vào biển lửa! Họ đang đối mặt với 2 đối thủ không có khuôn mặt. Cặp bài trùng: Gió-Lửa. Gió điều động Lửa. Đốt Tây, thiêu Nam. Gió đổi hướng. Là lửa đổi hướng. Một cơn gió đổi chiều đủ đẹp tan mọi kế hoạch dập lửa.

Giữa cái nóng bỏng rát của mùa hè, những bộ quần áo chống cháy nặng trĩu mồ hôi. Những chiếc máy bay Canadair liên tục múc nước từ biển rồi lao trở lại bầu trời đỏ rực. Dưới mặt đất, những nhân viên cứu hỏa, những quân nhân cứu hỏa, gần như không còn phân biệt ngày và đêm. Ngày nào cho khói? Đêm nào cho khói?! Chỉ có tiếng la hét, tiếng hú máy, tiếng chân chạy, tiếng nước chảy, tiếng rừng cháy, v.v.!

Điều tôi nghĩ đến nhiều nhất không chỉ là những con số. Một trăm bốn mươi một nghìn người sơ tán... Hai nghìn người đang chiến đấu với lửa. 25000 mẫu đã biến đi (tính đến hôm qua 24/7/2026). Những con số ấy được ghi vào báo cáo, trong các bản tin. Và một mai, và sang năm sẽ có những con số mới khác!!!!

Nhưng phải mất bao nhiêu năm để một cánh rừng "sống" lại?!

Một cây thông có thể cần ba mươi, bốn mươi năm để "đứng giữa trời mà reo". Một khu rừng có khi cần cả một thế hệ. Nhưng lửa? – Nó chỉ cần một ngọn gió!

Có lần tôi đã viết "sau những cuộc cháy rừng, điều còn lại không chỉ là màu đen của tro tàn. Mà là khoảng trống lớn, một nỗi đau buốt trong lòng con người. Cái khoảng trống đó là những khoảng trống đìu hiu bạt ngàn sau khi Lửa-Gió đi qua!"

Thiên nhiên luôn rộng lượng. Mỗi mùa xuân, cây lại đâm chồi. Những hạt thông còn sót dưới lớp tro rồi sẽ tìm cách nảy mầm. Những chim chóc sẽ quay về khi rừng đủ xanh.

Nhưng mỗi đám cháy vẫn là một lời nhắc nhở. Rằng con người vẫn còn phải thần phục thiên nhiên!

Khi một cánh rừng bốc cháy, không chỉ rừng mất đi cây cối. Mà đất rừng cũng mất đi "kỷ niệm". Những dấu chân người qua... Những tiếng cười trẻ nhỏ. Những tiếng chó gâu gâu. Những vòng bánh "VTT." Những vòng ôm và những môi hôn...

Và mỗi người, dù đang sống ở Pháp hay ở một nơi khác, ít nhiều cũng phải chịu những hậu quả cháy rừng: thiếu khí Oxygen (hô hấp) giảm nhiệt độ không khí, hấp thụ khí CO₂, hạn chế lũ lụt, giảm hạn hán, v.v.

Lửa rồi sẽ được dập tắt. Mùa mưa rồi sẽ đến. Trên nền đất đen vì lửa, những mầm cây non rồi cũng sẽ tìm đường vươn lên ánh sáng. Mùa hè đỏ lửa năm nay, ở Pháp, rồi sẽ lặng lẽ đi vào quá khứ! Bởi, tuy Lửa đã thiêu rừng, nhưng không có tử vong (hai người lính cứu hỏa thiệt mạng là do cháy một công trình ở gần phi trường Merignac / Bordeaux).

Lửa ở đâu. Cũng là Lửa. Mùa hè ở đâu. Cũng là mùa hè. Nhưng cái "mùa hè đỏ lửa" ở Pháp năm 2026 này, thế nào đi chăng nữa, cũng khác rất xa với "Mùa Hè Đỏ Lửa" ở miền Nam Việt Nam, năm 1972.

Ở Pháp, năm 2026, lửa trong "Mùa hè đỏ lửa" là Lửa – Gió. Để đốt cháy.

Ở Miền Nam Việt Nam, năm 1972, lửa trong "Mùa Hè Đỏ Lửa" là "Lửa – Đạn". Để giết người!

Gần 100 ngàn người đã thiệt mạng (quân dân hai miền) trong đó, trên 2000 ngàn thường dân (rất nhiều trẻ em) đã bỏ mình trên một đoạn đường khoảng 10km ở gần Quảng Trị.

Một đoạn "địa ngục" khốc liệt nhất, đau thương nhất trong lịch sử chiến tranh Việt Nam!

Sóng Thần ngày 11/07/1972, trang 1

NHẬT BÁO SÓNG THẦN VÀ CÁC THÂN HỮU VỚI CHƯƠNG TRÌNH

ĐI NHẬT XÁC ĐỒNG BÀO Q. TRỊ TRÊN ĐƯỜNG « KINH HOÀNG »

☐ DỌC THEO Q. LỘ / KHOẢNG 2000 XÁC RỬA THỜI ĐANG CHỜ ĐƯỢC CHÔN CẤT

☐ NGÀY ĐẦU TIÊN CỦA CÔNG CUỘC « NHẬT XÁC » : C. QUÂN PHÁO KÍCH TỚI BỜ,

Tái ngộ Huế của 6-72

Phản vụ tại Quảng Ngãi, tam xang, mặc dù những lưu luyến, do cảm tình của nhóm anh em ST ở đó tại vệt và về Đà Nẵng, bằng đường bộ để sáng sớm hôm sau, bám theo chuyến trực thăng đổ tiếp sẽ khởi hành đi Huế để có mặt trong một chương trình do nhóm anh em Sóng Thần tại đây thực hiện (nhật xác đồng bào chiến nạn nằm rải rác dọc theo QL. 1 từ giữa Mỹ Chánh và Quảng Trị nơi mẹ Ngự Thanh đã mệnh danh là

— Bất kỳ TRÙNG DƯƠNG —

Đại Lộ Kinh Hoàng, khoảng bắt đầu Con Đường Bù Ba Thiêu.

Đây là lần thứ 2 kể từ khi biến cố 4.72 bắt đầu, thì ra Trung.

Mặc dù thành phố Huế một ngày, không phải bất kỳ sáng chiều tối, đều lãnh những trái pháo kích của công quân đều đều, sinh hoạt vẫn nhộn nhịp, khác hẳn với thời gian cách đó 1 tháng 70 năm về đồng bào Huế di tản đã rời Đà Nẵng trở về thành phố. Không nghe còn nhiều lần những câu hỏi « liệu Huế có mất ? » mặc dù điều này vẫn còn ám ảnh những người ưu tư về thời cuộc và các vấn đề chính trị, mặc dù có một số đồng bào đã trở về Huế lại với và ra đi khi mà pháo kích bắt đầu cách đó khoảng 1 tuần.

(XEM TIẾP TRANG 3)

nguồn: Báo Sóng Thần/internet

Đến đổi các phóng viên (VN & ngoại quốc) phải ứa lệ mà gọi là "*Đại Lộ Kinh Hoàng*"!

BP

25/7/2026

Nguồn: Internet eMail by BP chuyển

Đăng ngày Chúa Nhật, July 26/2026
tkd, Khoá 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH